

Hoofdstuk 1

Engeland, Londen, mei 1821

‘Heb jij het ook zo warm?’ Rosemary greep Emma bij haar arm. Met haar vrije hand wapperde ze zichzelf wat koelte toe. Ze kwamen net bij een van de vele speeltafels vandaan, die door de overvolle ruimte verspreid stonden. De jongemannen die als hun partners hadden gefungeerd, hadden hen juist bij hun gezelschap teruggebracht en waren nog maar enkele passen bij hen vandaan gelopen, toen de drukte hen alweer opslokte.

Emma’s ouders waren aan de praat geraakt met een ander echtpaar. Om hen heen stond een heel aantal gasten, ook druk met elkaar in gesprek. Het leek wel alsof de familie Wellington iedere welgestelde persoon in de stad had uitgenodigd en dat ook iedereen de uitnodiging geaccepteerd had. Zo vol was het in de kamer.

Rosemary’s ouders hadden voor vanavond echter bedankt, dus was Rosemary samen met Emma’s gezin naar de speelvond van de Wellingtons gekomen. Als Rosemary goed geteld had, was dit al de dertigste sociale aangelegenheid die ze dit uitgaansseizoen bijwoonde en ze snapte wel dat haar vader en moeder een keer verstek lieten gaan. Ze voelde zich zelf ook geradbraakt. Op dit moment had ze een aanzienlijk deel van haar bruidsschat over voor een warm bad en een zacht bed. En dan te bedenken dat het hoogseizoen nu pas echt van start ging.

Emma knikte in antwoord op haar vraag en wees naar de deur. Haar wangen vertoonden blosjes van de hitte. ‘Laten we even wat frisse lucht opzoeken.’

Opgelucht volgde Rosemary haar naar de aangrenzende kamer. Daar was het gelukkig een stuk minder vol, al was het er nog steeds benauwd.

Onopvallend haalde Rosemary een kanten zakdoekje uit de verborgen zak van haar nieuwe witte jurk. Vlug deppte ze haar voorhoofd, voordat de druppeltjes vocht daar zichtbaar zouden worden. Met dezelfde efficiëntie controleerde ze haar kapsel en concludeerde tevreden dat Ida, haar kamenierster, weer uitstekend werk had geleverd. Haar haren zaten nog steeds in sierlijke krullen op haar achterhoofd vastgespeld. In tegenstelling tot de blonde lokken van haar vriendin, die futloos langs haar gezicht hingen.

Emma duwde haar bril wat hoger op haar neus en stopte zuchtend een uitgezakte pijpenkrul achter haar oor. ‘Het is niet eerlijk dat jij er nog zo volmaakt bij loopt. Naast jou lijk ik wel een verlepte bloem’, mopperde ze, waarna ze Rosemary meetrok naar de tafel met verfrissingen.

Een aantal goedgeklede heren maakte ruimte voor hen. Het ontging Rosemary niet dat ze door een paar van hen bewonderend werd bekeken. Ze gunde de mannen geen extra aandacht en liep achter haar vriendin aan naar de tafel met punch. Het groepje leek niet erg bijzonder. De eerste die ze passeerde, was meneer Reynolds, die ze in haar eerste uitgaansseizoen had afgewezen. Zijn interesse in haar was niet verdergegaan dan haar bruidsschat. Daarnaast stond meneer Thomas Lawrence, de jongere broer van Susan, een van haar vriendinnen. Toen volgde een onbekende man, waarna Rosemary bij de laatste man in het rijtje aankwam. Vanuit haar ooghoek nam ze hem op.

De heer met het bruine haar was Jacob Beauchamp, de be-

roemde erfgenaam van burggraaf Merton. Het moest onder-
tussen bijna twee weken geleden zijn dat ze aan elkaar waren
voorgesteld, maar Rosemary had al ver daarvoor over zijn
komst vanuit Amerika gehoord. Sinds het overlijden van de
kinderloze burggraaf had de *beau monde*, de groep personen
die het meeste aanzien hadden in de Engelse samenleving, het
over niemand anders gehad. De erfgenaam had niet alleen het
grote landgoed van de Mertons geërfd, maar ook een enorme
bak met geld. Daarnaast scheen hij jong, knap en vrijgezel
te zijn. Al deze eigenschappen maakten hem tot een van de
felst begeerde huwelijkskandidaten van het seizoen. Natuur-
lijk had dit alles ook Rosemary's interesse gewekt, maar er
was meer voor nodig om een plek op haar lijst met geschikte
huwelijkskandidaten te verdienen.

Toch moest ze toegeven dat ze er sinds hun kennismaking
naar had uitgekeken hem weer te ontmoeten. Hij was druk
in gesprek met de man naast hem, maar ze merkte dat haar
aanwezigheid hem ook niet ontging.

Het had haar niet moeten verbazen dat hij op dit privéfeest
uitgenodigd was. Rosemary vestigde haar blik op de tafel
voor haar, terwijl haar mondhoeken opkruelden. Misschien
werd deze avond interessanter dan ze tot nu toe gedacht had.
Met een gevuld glas in hun hand zochten Rosemary en Emma
een plekje om hun vermoeide lichamen even rust te gunnen.
'En?' vroeg Emma nieuwsgierig, zodra ze zaten.

Aandachtig streek Rosemary een plooi uit haar rok. 'Ik weet
het zo net nog niet.' Ze dacht terug aan haar laatste speelpart-
ner van die avond. Arthur Willoughby leek in haar geïnte-
resseerd. Hij was een vriendelijke man, rijk ook. Haar ouders
zouden niet ontevreden zijn als ze zich aan hem zou binden,
maar zij was niet overtuigd.

'Je weet het zo net nog niet?' herhaalde haar vriendin vol on-
geloof, 'Rosemary Anderson, ik begin te begrijpen waarom

jij na twee uitgaansseizoenen nog steeds niet getrouwd bent.’ ‘Emma!’ Verschrikt keek Rosemary op, hopend dat niemand de woorden van haar vriendin gehoord had. ‘Ik wil gewoon geen verkeerde keuze maken. Na een of twee avonden ken je iemand nog lang niet goed genoeg om een weloverwogen beslissing te kunnen nemen over zulke belangrijke zaken.’

‘Daar geef ik je geen ongelijk in, maar je kunt me niet wijsmaken dat alle huwelijksaanzoeken die je hebt gehad, snel en onverwacht kwamen’, antwoordde Emma laconiek.

Dat was waar. Maar zelfs na langere hofmakerij waren die mannen niet de juiste gebleken. Daar was meneer Reynolds het sprekende voorbeeld van.

‘Ik veronderstel dat jij je het ook wel kunt veroorloven om kritisch te zijn, met de vele keuzemogelijkheden die je hebt. Maar je zou kunnen overwegen om er een keer één aan te nemen.’

Rosemary keek haar vriendin vragend aan. Vond Emma dat echt? Eerder had ze Rosemary altijd gesteund in haar afwijzingen.

‘Alle mannen hebben alleen maar oog voor jou. Zodra jij eindelijk van de markt bent, zal het mannelijke geslacht ons, andere vrouwen, pas weer een blik waardig gunnen.’ Emma zuchtte dramatisch en nam een slok van haar punch.

Rosemary haalde opgelucht adem. Emma maakte maar een grapje. Vervolgens boog haar vriendin zich naar haar toe en fluisterde: ‘Hoeveel huwelijksaanzoeken heb je sinds je debuut eigenlijk al ontvangen?’

Een licht opgelaten gevoel bekreep Rosemary, toen ze op haar vingers moest natellen hoeveel het er geweest waren.

‘Als eerste hadden we natuurlijk Lord Humphry.’

Emma proestte haar drinken bijna uit. ‘Dat is ook zo! Het is nog steeds moeilijk te geloven dat juffrouw Clark zijn aanbod geaccepteerd heeft.’